

Húsvét 2. Vasárnapja C

*Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó, és az élő.
Meghaltam, s lám, mégis élek, örökké. (Jel 1,17.18)*

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 5,12-16

Az apostolok keze által sok jel és csoda történt a nép körében. Mindnyájan egy emberként voltak a Salamon-csarnokban. Mások közül senki sem mert közéjük elegyedni, de a nép sokra tartotta őket.

A hívők – férfiak és nők – egyre nagyobb számban csatlakoztak az Úrhoz. Még a betegeket is kivitték az utcára, hordágyra fektették őket, hogy ha Péter arra megy, legalább az árnyéka érje egyiket-másikat. Sőt, még a Jeruzsálemhez közel eső városok népe is odatódult, vitték a betegeket, a tisztátalan szellemektől gyötörteket, és ezek mind meggyógyultak.

Szentlecke

Jelenések 1,9-11a.12-13.17-19

Én, János, testvéretek Krisztus Jézusunk és az ő országának türelmes várásában, és társatok az üldöztetésben, a Patmosz nevű szigeten voltam, az Isten szava miatt, meg azért, hogy Jézus mellett tanúságot tegyek.

Az Úr napján elragadtatásba estem. Hátam mögül, mint valami harsona, megszólalt egy hang: "Amit láatsz, írd le egy könyvbe, és küldd el a hét egyháznak." Erre megfordultam, hogy megnézzem, ki szól hozzám. Amint megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, a gyertyatartók közt pedig valakit, aki az Emberfiához hasonlított. Bokáig érő ruhát viselt, aranyöv övezte mellét. Amikor megpillantottam, mint egy halott, a lába elé rogytam, de megérintett jobbával, és megszólított: "Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó, és az élő. Meghaltam, s lám, mégis élek, örökké. Nálam van a halálnak és az alvilágnak a kulcsa.

Írd le hát, amit láttál, a jelent és ami ezután történik."

Evangelium

János 20,19-31

Amikor a hét első napján (Húsvétvasárnap) beesteledett, Jézus megjelent a tanítványoknak ott, ahol együtt voltak, pedig a zsidóktól való félelmükben zárva tartották az ajtót. Belépett és így szólt hozzájuk: "Békesség nektek!" Miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat.

Jézus megismételte: "Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket." E szavak után rájuk lehelt, és így folytatta: "Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek nem bocsátjátok meg, az nem nyer bocsánatot."

A tizenkettő közül az egyik, Tamás, vagy melléknevén Iker, nem volt velük, amikor Jézus megjelent nekik. Később a tanítványok elmondták neki: "Láttuk az Urat." De ő így szólt: "Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem érintem ujjaimat a szegek helyéhez, és nem tapintom meg kezemmel oldalát, én nem hiszem!"

Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványok. Tamás is ott volt velük. Ekkor újra megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett és köszöntötte őket: "Békesség nektek!" Tamásnak pedig ezt mondta: "Nyújtsd ide az ujjadat és nézd a kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és érintsd meg oldalamat! Ne légy hitetlen, hanem hívő!" Tamás így válaszolt: "Én Uram, én Istenem!" Jézus ezt mondta neki: "Most már hiszel, Tamás, mert láttál engem. Boldogok, akik nem láttak, és mégis hisznek!"

Jézus még sok más csodajeleket is művelt tanítványai szeme láttára, de azok nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezeket viszont megírták, hogy higgyétek: Jézus a Messiás, az Isten Fia, és hogy a hit által életetek legyen benne.

Elmélkedés

"Láttuk az Urat!" A Feltámadott megjelent az apostoloknak, megmutatta sebeit, békéjét adta nekik és ezzel együtt – első Pünkösdként – Lelkét lehelte rájuk aki az ő kezük által teljesíti be Isten tervét. De Tamás nincs jelen ennél a találkozásnál. Erős és egyenes jellem lévén tisztában van vele: "Ha nem látom, nem hiszem!"

Tamás őszinte, nyitott és nincs benne félelem – ilyennek ismerjük meg az evangéliumból azon a néhány helyen, ahol név szerint említik. Nem könnyű rábírní, hogy vállalja a hit kockázatát. Egyénisége, valóság és kézzelfoghatóság iránti igénye, bizalmatlansága minden ideológiával szemben, amely nem állja ki a hétköznapi próbáját, pont azok a tulajdonságok, amelyek közel állnak hozzánk, XX. századi emberekhez, akik oly nagy súlyt fektetünk a megmérhető, megszámlálható, bizonyítható dolgokra, hogy hinni tudjunk. De Jézus érti Tamás egyéniségét és nyolc nappal később szaván fogja: "Nyújtsd ki kezedet és tedd oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő." ...

Hogyan boldogulunk ezzel a kihívással, amely elé a feltámadott Úr állít minket? Megelégszünk azzal, hogy úgy ünnepeljük meg a húsvéti liturgiát, hogy szép komolyan és ájtatosan elismételjük: "Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek", anélkül, hogy az események megérintenének? Vagy megpróbáljuk átélni Tamás élményét, Jézus Krisztust provokáljuk és hagyjuk, feltámadása valóság legyen számunkra?

A hitben az a legmeglepőbb, hogy mindannyiunknak megadatik a képesség, hogy hinni tudjon, akár a hihetlent is higgye. Ha hisszük, hogy Isten nekünk ajándékozta, megadta ezt a képességet, ha komolyan vesszük és megteszünk mindent, ami hatalmunkban áll, hogy megvalósítsuk a hihetlent, akkor hitünk valóban hegyeket fog áthelyezni, akkor a Feltámadott nekünk is valóság lesz és "én Uram, én Istenem".